

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. H. J.**, nar., st. přísl. Irák, t. č. pobytem na adrese, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č.j. OAM-1005/ZA-ZA02-ZA15-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 15. 12. 2015 doručenou dne 28. 12. 2015 Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, č.j. OAM-1005/ZA-ZA02-ZA15-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto žalovaným o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle č. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 24. 11. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že důvodem pro opuštění jeho vlasti bylo zastrašování cizími lidmi, kteří na něho dokonce i stříleli. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že tu žijí jeho příbuzní (tety a bratranec) a život je zde bezpečnější a lepší než v Iráku. Žalovaný nejprve zkoumal, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce.

Žalovaný odkázal na čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III, protože přistoupil k hodnocení kritérií ve smyslu čl. 7 nařízení Dublin III. Žalovaný se zabýval hodnocením kritérií podle čl. 8, 9, 10 a 11 a dospěl k závěru, že tato kritéria nejsou v případě žalobce aplikovatelná, neboť žalobce je zletilou osobou a na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, kteří by požívali mezinárodní ochrany či měli status žadatelů o mezinárodní ochranu, příp. ani sourozenci žádající v tomtéž období rovněž o mezinárodní ochranu. Žalovaný vyhodnotil i kritéria podle čl. 12 nařízení Dublin III, podle něhož je příslušný ten členský stát, který žadateli udělil vízum, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 810/2009 (vízového kodexu EU). Žalovaný dospěl k závěru, že ani toto kritérium nelze aplikovat, neboť žalobce není držitelem platného povolení k pobytu jiného členského státu EU. Obdobně ani kritéria uvedená v čl. 13 a 14 ani 15 nařízení Dublin III neshledal žalovaný jako aplikovatelná, neboť žalovaný nezjistil, že by žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země, a žadatel ani není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti. Žalobce neučinil první žádost o mezinárodní ochranu v rámci EU v tranzitním prostoru mezinárodního letiště.

Žalovaný z uvedeného dovodil, že na žalobce je třeba aplikovat podpůrné kritérium čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, v němž byla žádost podána. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, a to dne 8. 11. 2015.

Žalovaný se rovněž zabýval i tím, zda v případě Spolkové republiky Německo neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Dále poukázal na skutečnost, že ani na úrovni EU, ani na úrovni Rady Evropy nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by takové nedostatky stran Spolkové republiky Německo deklarovalo. Německo je členem EU, dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo je považována nejen ze strany ČR, ale i dalších členských států EU za bezpečnou zemi původu. Z toho plyne, že ani žalobci nehrozí ve Spolkové republice Německo nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve vztahu k vedení řízení o mezinárodní ochraně.

Žalovaný dne 26. 11. 2015 požádal o přijetí žalobce zpět na území Německa. Jelikož Spolková republika Německo dne 3. 12. 2015 uplynutím lhůty uznala svou příslušnost pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, má žalovaný za to, že jsou naplněny podmínky čl. 18 nařízení Dublin III a Spolková republika Německo je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný shledal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu nepřipustná, a proto bylo řízení zastaveno ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

V žalobě žalobce uvedl, že byl v Iráku zavražďován cizími lidmi. Pracoval v telekomunikační firmě svého strýce, přičemž jeho práce spočívala v zadávání údajů o držitelích SIM karet. Žalobce se obával o svůj život, před jeho odjezdem z Iráku po něm i stříleli a má informace, že se po něm ptají i na jeho bývalém pracovišti. Cestoval přes Turecko, poté přes moře na člunu do Řecka, odkud se dostal až do Německa, kde mu policisté vzali otisky prstů a poté žalobce pokračoval do ČR, která je jeho cílovou zemí. Žijí zde jeho dvě tety, které mají české občanství, a také jeho bratranec, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.

Ohledně právního posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. K tomu, aby rozhodnutí žalovaného, v rámci něhož postupuje či nepostupuje podle čl. 17 nařízení Dublin III, nebylo nepřipustným projevem libovůle, musí vycházet z dostatečných podkladů, musí být logicky správné a žalovaný se musí uspokojivým způsobem vypořádat s osobní situací žadatele. Napadené rozhodnutí tato kritéria nesplňuje. Žalobce dal žalovanému najevo, že by v jeho případě bylo možné aplikací diskreční klauzule sloučit dohromady rodinné příslušníky. Jelikož žalovaný svá rozhodnutí o aplikaci či neaplikaci čl. 17 nařízení Dublin III neodůvodňuje, je zcela nepředvídatelné, jakým způsobem v konkrétním případě rozhodne. V tomto ohledu žalobce odkázal jak na § 2 odst. 4 správního řádu, tak i na nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 690/2001. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou dány jak humanitární důvody, tak i důvody solidarity ve smyslu bodu 17 preambule nařízení Dublin III. Má tu svou rodinu, která se o něj může postarat. Mohl by pobývat v pronajatém bytě a nebyl by odkázán na pomoc ze strany státu. Dále ve vztahu k příslušnému státu (SRN) žalobce poukázal na to, že v Německu bylo podáno jen do konce října 2015 362 153 žádostí o mezinárodní ochranu, zatímco v ČR bylo do konce měsíce listopadu 1382 žadatelů. V případě žalobce se jedná o výjimečný případ, kdy jeho cílovou zemí není Německo, ale ČR, a proto by byla aplikace diskreční klauzule vhodným solidárním a humanitárním postupem. Dále žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobě uvedl následující argumentaci. Předně vyjádřil pochybnosti nad tím, zda je žaloba včasná, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 12. 2015. Žaloba proti rozhodnutí byla soudu doručena dne 28. 12. 2015 (viz otisk podacího razítka na žalobě), tedy po zákonem stanovené 15denní lhůtě, která uplynula dne 23. 12. 2015. K samotnému obsahu žaloby pak správní orgán dodává, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán

v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný stručně shrnul průběh žalobcovy cesty z Iráku do ČR a konstatoval, že v případě jmenovaného nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 8. 11. 2015. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Spolkové republiky Německo jako prvním členském státě Evropské unie a dále pak na území Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejnska, a proto je Spolková republika Německo příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout výše jmenovaného zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III. Dne 26. 11. 2015 byla Českou republikou požádána Spolková republika Německo o přijetí jmenovaného zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 3. 12. 2015 uplynutím lhůty pro odpověď Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. O akceptaci Spolkové republiky Německo svědčí následná korespondence ze dne 2. 12. 2015, doručená správnímu orgánu dne 3. 12. 2015, která je součástí spisového materiálu. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkazuje žalovaný na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Spolková republika Německo je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti konstatuje, že Spolková republika Německo je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenovaného na území Spolkové republiky Německo dne 3. 12. 2015. Žalobci nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i zde má však možnost využití příslušných opravných prostředků, nebude-li ve Spolkové republice Německo se svojí žádostí úspěšný. Žalovaný uvádí, že došlo k individuálnímu posouzení případu žalobce a doplňuje, že se dostatečně zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu. Pokud jde o námitku, že žalovaný pochybil v aplikačním procesu, podotýká zde tento, že ČR má možnost posoudit předmětnou žádost, když je předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Spolkové republiky Německo. Žalovaný dále odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015 a podotkl, že diskreční klauzule se uplatní v případě sloučení rodinných příslušníků. V konkrétní věci žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií uvedených článků nařízení Dublin

III, neboť žalobcem uvádění příbuzní (tety) mají na území ČR české občanství, nejedná se tedy o žadatele o mezinárodní ochranu či osoby požívající mezinárodní ochrany. Bratranec, který by toto kritérium splňoval, však není považován za přímého příbuzného, se kterým by mohl být jmenovaný sloučen.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, neboť napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci osobně dne 8. 12. 2015, přičemž žaloba byla podle razítka na poštovní obálce podána k poštovní přepravě dne 22. 12. 2015, tedy ve lhůtě patnácti dnů pro podání žaloby. Krajský soud k podmínkám řízení uzavírá, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě neprojeví svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Na návrh žalobce byl žalobě přiznán odkladný účinek, a to z důvodu jím osvědčeného styku žalobce se svými příbuznými (tetami a bratrancem) na území ČR. Krajský soud přesto rozhodl ve věci přednostně, jak mu ukládá ustanovení § 32 odst. 6 zákona o azylu ve znění účinném od 18. 12. 2015.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Předmětem sporu mezi stranami je v posuzované věci otázka právní, tedy zda za daného skutkového stavu bylo na místě, aby žalovaný zastavil řízení ve smyslu ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti, k jejímuž vyřízení je příslušný jiný členský stát EU (Spolková republika Německo), což zákon o azylu výslovně uvádí jako jeden z důvodů nepřipustnosti žádosti v ustanovení § 10a písm. b) tohoto zákona.

Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

Podle čl. 3 odst. 1, 2 nařízení Dublin III platí, že *Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním*

prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejm. z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Přitom krajský soud vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. z toho, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je určující skutkový stav k datu vydání napadeného rozhodnutí. Dále krajský soud poukazuje na zvláštní charakter přezkumného řízení ve věci určení státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 nařízení Dublin III, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, neboť patří mezi ta řízení, ve kterých se může značně setřít rozdíl mezi posuzováním předpokladů pro přiznání odkladného účinku (dle § 73 s. ř. s.) a posuzováním žalobních námitek. Ačkoli může soud v obou případech posuzovat v zásadě tytéž otázky, nelze vyloučit, že vzhledem k odlišnému důkaznímu standardu uplatňujícímu se při rozhodování o odkladném účinku a rozhodování o žalobě soud návrhu na přiznání odkladného účinku vyhoví, zatímco ohledně žaloby dojde k závěru o její nedůvodnosti (viz k tomu usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2014, č.j. 45 Az 14/2014-16).

Podmínkou správnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je správné vyhodnocení příslušnosti členského státu EU podle kritérií obsažených v čl. 7 až 15 nařízení Dublin III. V posuzované věci je mezi stranami nesporné, že žalobce požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 11. 2015, přičemž v řízení o této žádosti bylo zjištěno, že v databázi EURODAC existuje shoda podle jeho otisků prstů

se záznamem z Německa DE1151108MED01181. Následně byla zahájena procedura přijetí cizince zpět ve smyslu citovaného čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III, přičemž na žádost ČR ze dne 26. 11. 2015 bylo ze strany Spolkové republiky Německo potvrzeno dne 3. 12. 2015, že žalobce bude přijat zpět do tohoto členského státu.

Krajský soud má za to, že úvaha žalovaného o aplikaci kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III byla správná. Žalovaný zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž ani žalobce nečiní sporným, že přes Německo cestoval a že mu tam policisté vzali otisky prstů. Žádné jiné kritérium podle čl. 7 až 15 nařízení Dublin III nebylo v případě žalobce naplněno, což žalovaný rovněž dostatečně zdůvodnil a tato kritéria v posuzované věci eliminoval. Ani přítomnost příbuzných žalobce na území ČR nemohlo tuto úvahu ovlivnit, neboť žalobcovy tety ani bratranec nemohou býti podřazeni pod definici rodinného příslušníka podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III. Proto nemohla být aplikována kritéria obsažená v čl. 10 a čl. 11 nařízení Dublin III, která počítají s určením příslušnosti členského státu k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu podle kritéria přítomnosti rodinných příslušníků, kteří jsou žadateli o mezinárodní ochranu, příp. podají-li členové téže rodiny žádosti o mezinárodní ochranu současně či krátce po sobě a vedla-li by aplikace dublinských kritérií k rozdělení rodiny. Spolková republika Německo tak je nepochybně příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Pokud se týká žalobních námitek směřujících k čl. 17 nařízení Dublin III, který obsahuje diskreční oprávnění členského státu odchýlit se od dublinských kritérií, uvádí k tomu krajský soud následující. Správní soudy v tomto ohledu konstantně judikují, že na aplikaci uvedeného článku není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný, nikoliv o jeho povinnost. Užití tohoto institutu není tudíž vynutitelné. Bylo tedy na žalovaném, zda čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III bude z uvedených důvodů aplikovat, anebo nikoliv (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2015, č.j. 56 Az 2/2015-54, dále také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015). Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nepředvídatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s tím, proč citované ustanovení neaplikoval, krajský soud tento názor nesdílí. Žalovaný totiž rozhoduje v řízení o udělení mezinárodní ochrany o veřejném subjektivním právu žadatele na udělení mezinárodní ochrany tehdy, je-li k tomu podle citovaných právních předpisů evropského azylového práva příslušný. Příslušnost je podmínkou pro vedení tohoto řízení, a není-li příslušnost dána, musí být řízení zastaveno, jak se tomu stalo i v předmětné věci. Doložka svrchovanosti obsažená v čl. 17 nařízení Dublin III (dříve čl. 15 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 – Dublin II) zakotvuje na principu volného uvážení právo státu rozhodnout se, že řízení o mezinárodní ochraně provede sám a přenesení tak příslušnost k vyřízení žádosti sám na sebe (tzv. atrakce), o čemž je povinen uvědomit ostatní členské státy. Podle krajského soudu není zdůvodnění, proč tato doložka nebyla aplikována, obligatorní součástí rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně, neboť nařízení Dublin III pro tuto volnou úvahu (čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III) nestanoví žádné podmínky, které by žalovaný musel zkoumat, aby zdůvodnil, proč toto ustanovení neaplikoval. Diskreční ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III tak nelze považovat za jedno z dublinských kritérií pro určení příslušnosti členského státu.

Navíc podle názoru krajského soudu výsledné „rozhodnutí“ o tom, že čl. 17 nařízení Dublin III nebyl aplikován a z jakých důvodů, by ani tak nemohlo být věcně soudně přezkoumatelné (viz k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2004, č. j. A 11/2003 – 34, přístupné na www.nssoud.cz). Volná správní úvaha může být

přezkoumatelná pouze z hlediska principu zákazu svévole (libovůle), nikoliv však co do svého obsahu, zejm. správní soudy nejsou oprávněny správní úvahu nahrazovat (viz k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, přístupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy žalobce snesl skutkové i právní argumenty pro to, aby zdůvodnil, že žalovaný měl „rozhodnout“ o přenesení příslušnosti k projednání jeho žádosti na Českou republiku z důvodu přetížení německého azylového systému a prokazatelných rodinných vazeb žalobce k území ČR, pak tyto argumenty nemůže z uvedených důvodů krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí o zastavení řízení jakkoliv zohlednit.

Krajský soud k tomu dodává, že podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III by Spolková republika Německo mohla požádat Českou republiku k převzetí s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když Česká republika není příslušná podle dublinských kritérií, a to za předpokladu souhlasu dotčených osob. Ze správního spisu však nevyplývá, že by taková žádost byla z německé strany podána.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. března 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová